

Sygn. Akt XVII AmE 337/18

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 3 lipca 2020 roku

Sąd Okręgowy w Warszawie XVII Wydział Sąd Ochrony Konkurencji i Konsumentów

w składzie:

Przewodniczący: **Sędzia SR (del.) Jolanta Stasińska**

Protokolant: Magdalena Żabińska

po rozpoznaniu w dniu 3 lipca 2020 roku w Warszawie

na rozprawie

sprawy z odwołania (...) **Spółki z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w S.**

przeciwko **Prezesowi Urzędu Regulacji Energetyki**

o wymierzenie kary pieniężnej

na skutek odwołania (...) Spółki z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w S. od decyzji Prezesa Urzędu Regulacji Energetyki z dnia 28 marca 2018 roku, Nr (...)

1. oddala odwołanie,
2. zasądza od (...) Spółki z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w S. na rzecz Prezesa Urzędu Regulacji Energetyki kwotę 720,00 zł (siedemset dwadzieścia złotych) tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego.

Sędzia SR (del.) Jolanta Stasińska

Sygn. akt XVII AmE 337/18

UZASADNIENIE

Prezes Urzędu Regulacji Energetyki decyzją z dnia 28 marca 2018 r., numer (...), na podstawie art. 56 ust. 2 w związku z art. 56 ust. 1 pkt 7 oraz art. 30 ust. 1 ustawy z dnia 10 kwietnia 1997 r. - Prawo energetyczne (Dz. U. z 2017 r., poz. 220, z późn. zm.), zwanej dalej „ustawą - Prawo energetyczne” i art. 104 ustawy z dnia 14 czerwca 1960 r. Kodeks postępowania administracyjnego (Dz. U. z 2017 r., poz. 1257, z późn. zm.), zwanej dalej „Kpa” po przeprowadzeniu postępowania administracyjnego w sprawie wymierzenia kary pieniężnej (...) Sp. z o. o. z siedzibą w S. [(...)], wymierzył Przedsiębiorcy karę pieniężną w wysokości 20.000 złotych (dwadzieścia tysięcy złotych) za to, że Przedsiębiorca prowadząc działalność gospodarczą w zakresie wytwarzania oraz przesyłania i dystrybucji ciepła odmówił Prezesowi Urzędu Regulacji Energetyki („Prezes URE”) udzielenia informacji, o których mowa w art. 28 ustawy- Prawo energetyczne, czym wypełnił dyspozycję przepisu art. 56 ust. 1 pkt 7 tejże ustawy.

Od wyżej wymienionej decyzji powód (...) Sp. z o. o. z siedzibą w S. wniósł odwołanie, zaskarżając decyzję w części przewyższającej kwotę 5000,00 zł, zarzucając jej naruszenie art. 56 ust. 6 ustawy Prawo energetyczne poprzez jego niewłaściwe zastosowanie i uznanie, że kara w wysokości 20.000,00 zł jest adekwatna, podczas gdy dotychczasowe postępowanie skarżącej tj. brak wcześniejszego ukarania jakkolwiek karą przez Prezesa URE, stoi na przeszkodzie nałożeniu kary przekraczającej 5000,00 zł.

Mając na uwadze powyższe wniosł o:

1. zmianę zaskarżonej decyzji poprzez nałożenie kary w wysokości 5.000,00 zł,
2. zasądzenie kosztów postępowania, w tym zwrotu kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych.

W uzasadnieniu odwołania powód wskazał, że nie zaprzecza, iż doszło do naruszenia obowiązków objętych sankcją, jednakże na powoda nigdy wcześniej nie została nałożona kara pieniężna i dlatego kara w wysokości 20.000,00 zł jest zbyt wysoka. W przekonaniu powoda aspekt dotychczasowego zachowania, nie został rozważony w pełnym zakresie, a cele prewencyjne kary zostaną zrealizowane przy nałożeniu niż niższej kary. Kara powinna być proporcjonalna i adekwatna do celu, dla którego została nałożona i nie powinna takiego zakresu przekraczać. Powód wyraził zrozumienie dla argumentacji organu jak również świadomość istoty naruszonych obowiązków, jednak w jego przekonaniu wszelkie cele kary zostaną osiągnięte przy nałożeniu kary w wysokości 5000,00 zł.

W odpowiedzi na odwołanie pozwany – Prezes Urzędu Regulacji Energetyki wniosł o oddalenie odwołania i zasądzenie od powoda na rzecz pozwanego kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych. Pozwany podtrzymał stanowisko wyrażone w treści decyzji.

Sąd Okręgowy w Warszawie – Sąd Ochrony Konkurencji i Konsumentów ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 14 lipca 2017 r. do Prezesa URE wpłynęło pismo Centrum (...) Spółka z o. o. z siedzibą w P. Oddział w K., działającego w imieniu wspólnot mieszkaniowych (...) przy ulicy (...) w S. [(...)], dotyczące prośby ustalenia, czy Przedsiębiorca „nie podlega pod przepisy art. 32 Prawa Energetycznego” i czy w związku z tym nie powinien posiadać koncesji oraz zatwierdzonej przez Prezesa URE taryfy. Jak wynika z niniejszego pisma Przedsiębiorca wytwarza ciepło i prowadzi jego dystrybucję, zaś w ocenie Wspólnoty zachodzi prawdopodobieństwo wymogu posiadania przez Przedsiębiorcę stosownej koncesji i taryfy./k. 4, 5, 6 akt adm./

Prezes URE, pismem z dnia 20 lipca 2017 r., wezwał Przedsiębiorcę, na podstawie art. 28 ustawy - Prawo energetyczne; do przesłania w terminie 21 dni od otrzymania niniejszego pisma rzetelnych i wyczerpujących informacji, a mianowicie do:

- wyjaśnienia, czy Przedsiębiorca aktualnie prowadzi działalność gospodarczą w zakresie wytwarzania lub przesyłania oraz dystrybucji ciepła W razie zaś pozytywnej odpowiedzi na powyższe wezwał nadto do:

- wskazania infrastruktury wykorzystywanej do wykonywania działalności, o której mowa w pkt 1 a także jej lokalizacji (położenie), a w przypadku eksploatacji źródeł ciepła do wskazania dla każdego z nich odrębnie: mocy zainstalowanej oraz rodzaju wykorzystywanego paliwa,

- przedstawienia w formie tabelarycznego zestawienia danych aktualnych odbiorców

(imię i nazwisko lub nazwa oraz lokalizacja), daty zawarcia umowy na dostawy ciepła, moc zamówioną przez odbiorcę [w MW],

- ustosunkowania się do przesłanego w załączniku pisma Wspólnoty.

Powyższe wezwanie zostało Przedsiębiorcy skutecznie doręczone w dniu 31 lipca 2017 r., zaś termin do udzielenia odpowiedzi upłynął w dniu 21 sierpnia 2017 r./k. 8, 9 akt adm./

Przedsiębiorca do dnia 21 sierpnia 2017 r. nie przesłał żądanych informacji i dokumentów. /okoliczność bezsporna/

W dniu 12 września 2017 r. Prezes URE ponownie zwrócił się do Przedsiębiorcy o przesłanie stosownych dokumentów i informacji dotyczących prowadzenia działalności gospodarczej w zakresie wytwarzania, przesyłania i dystrybucji

ciepła, w terminie 7 dni od dnia doręczenia ww. pisma. Pismo doręczono w dniu 27 września 2017 r. Zakreślony termin upłynął w dniu 4 października 2017 r. Także i w tym przypadku Przedsiębiorca nie udzielił jakiegokolwiek odpowiedzi./k. 12, 13, akt adm./

Prezes URE, z urzędu, w dniu 7 listopada 2017 r. wszczął w stosunku do Przedsiębiorcy postępowanie administracyjne w sprawie wymierzenia kary pieniężnej z art. 23 ust. 2 pkt 13 w związku z art. 56 ust. 1 pkt 7 ustawy - Prawo energetyczne. Jednocześnie Prezes URE wezwał Przedsiębiorcę w terminie 14 dni od dnia doręczenia wezwania do:

1. Szczegółowego wyjaśnienia i uzasadnienia dlaczego Przedsiębiorca nie udzielił odpowiedzi na pisma z dnia:

- 20 lipca 2017 r. Nr (...) (doręczone w dniu 31 lipca 2017 r.),

- 12 września 2017 r. Nr (...) (doręczone w dniu 27 września 2017 r.),

2. Przesłania szczegółowej odpowiedzi na wszystkie pytania zawarte w piśmie z dnia 20 lipca 2017 r. Nr (...),

3. Przesłania rachunku zysków i strat za rok 2016 oraz za okres 01.01.2017- 31.10.2017 r.,

4. Szczegółowego przedstawienia i udokumentowania aktualnej sytuacji finansowej Przedsiębiorcy, w szczególności przez przesłanie stosownych zeznań i deklaracji podatkowych składanych w ostatnim okresie.

Wezwanie dręczono Przedsiębiorcy w dniu 17 listopada 2017 r. Termin do udzielenia odpowiedzi upłynął w dniu 1 grudnia 2017 r. Przedsiębiorca nie udzielił żadnej odpowiedzi. /k. 1-2, 3 akt adm./

Ponownie, w dniu 13 grudnia 2017 r. Prezes URE wezwał Przedsiębiorcę do złożenia wyjaśnień objętych treścią pisma z dnia 7 listopada 2017 r., w terminie 14 dni od dnia doręczenia przedmiotowego wezwania. Wezwanie skierowane na adres: (...)-(...) S., ul. (...) (tj.: adres wynikający z Krajowego Rejestru Sądowego) nie zostało przez Przedsiębiorcę podjęte. Dlatego też doręczyciel pozostawił w dniu 15 grudnia 2017 r. zawiadomienie o złożeniu przesyłki w placówce (...) i możliwości odebrania pisma w ciągu 7 dni. Siedmiodniowy termin upłynął w dniu 22 grudnia 2017 r. W terminie tym Przedsiębiorca nie podjął przesyłki z placówki (...). Dlatego też w dniu 27 grudnia 2017 r. powtórnie pozostawiono zawiadomienie o możliwości odbioru przesyłki w terminie nie dłuższym niż 14 dni od daty pierwszego zawiadomienia. Termin ten upłynął w dniu 29 grudnia 2017 r. Wobec faktu, że w okresie tym Przedsiębiorca nie podjął przesyłki z placówki (...), została ona zwrócona Prezesowi URE./k. 14, 15, 17-19 akt adm./

Przedsiębiorca nie udzielił żadnej odpowiedzi./okoliczność bezsporna/

Ponadto dnia 12 stycznia 2018 r. Prezes URE wystąpił z pismem do Naczelnika Urzędu Skarbowego w S. i Urzędu Statystycznego w G. Oddział w S. z prośbą o wskazanie wielkości przychodu Przedsiębiorcy osiągniętego w 2017 r. W dniu 29 stycznia 2018 r. wpłynęła odpowiedź Urzędu Statystycznego w G. informująca, iż nie można udostępnić żądanych informacji, z uwagi na to, że podlegają one ochronie, jak również, „że formularze jednostkowe sprawozdań statystycznych nie są archiwizowane”. Natomiast w dniu 30 stycznia 2018 r. wpłynęło pismo Naczelnika Urzędu Skarbowego w S., który poinformował, że do dnia 29 stycznia 2018 r., Przedsiębiorca nie złożył dokumentów informujących o wielkości osiągniętego przychodu za rok 2017./k. 20, 21, 23-25, 26, 28 akt adm./

Pismem z dnia 9 lutego 2018 r. zawiadomiono Przedsiębiorcę o zakończeniu postępowania dowodowego i poinformowano o możliwości zapoznania się z zebrany materiał dowodowy w terminie 7 dni od dnia doręczenia tego pisma z jednoczesnym pouczeniem, że nie zapoznanie się w wyznaczonym terminie z aktami sprawy zostanie uznane za rezygnację z możliwości wypowiedzenia się w sprawie zgromadzonego materiału dowodowego. Zawiadomienie doręczono Przedsiębiorcy w dniu 16 lutego 2018 r. Przedsiębiorca nie skorzystał z przysługującego mu ww. uprawnienia./k. 30, 31, 32-34 akt adm./

W dniu 28 marca 2018 roku Prezes URE wydał decyzję numer (...)/k. 35-38 akt adm./

Powyższy stan faktyczny został ustalony w oparciu o dowody z dokumentów zgromadzonych w postępowaniu administracyjnym, które nie były przez żadną ze stron niniejszego postępowania kwestionowane, jak również w ocenie Sądu nie budziły wątpliwości.

Sąd Okręgowy w Warszawie – Sąd Ochrony Konkurencji i Konsumentów zważył, co następuje:

Odwołanie nie zasługuje na uwzględnienie.

Zgodnie z art. 56 ust. 1 pkt 7 ustawy z dnia 10 kwietnia 1997 r. - Prawo energetyczne (Dz. U. z 2017 r., poz. 220, z późn. zm.), zwanej dalej „ustawą - Prawo energetyczne”, karze pieniężnej podlega ten, kto odmawia udzielenia informacji, o których mowa w art. 28 ustawy - Prawo energetyczne. Zgodnie natomiast z treścią art. 28 ust. 1 ustawy - Prawo energetyczne, Prezes URE ma prawo wglądu do ksiąg rachunkowych przedsiębiorstwa energetycznego oraz może żądać przedstawienia informacji dotyczących wykonywanej przez to przedsiębiorstwo działalności gospodarczej, w tym informacji o jego projektach inwestycyjnych, z zachowaniem przepisów o ochronie informacji niejawnych i innych informacji prawnie chronionych. Z treści przepisu art. 3 pkt 12 ustawy - Prawo energetyczne, wynika, iż przedsiębiorstwem energetycznym jest podmiot prowadzący działalność gospodarczą w zakresie wytwarzania, przetwarzania, magazynowania, przesyłania, dystrybucji paliw albo energii lub obrotu nimi.

Bezsporna była okoliczność, iż powód jako przedsiębiorca prowadził i prowadzi działalność gospodarczą w zakresie wytwarzania, przesyłania i dystrybucji ciepła. Posiada zatem przymiot przedsiębiorstwa energetycznego. Prezes URE był zatem uprawniony do żądania od powoda informacji i dokumentów w trybie art. 28 ustawy - Prawo energetyczne. Powód nie zaprzeczył również okoliczności, że pomimo prawidłowego doręczenia nie nadesłał w określonym terminie żadnych dokumentów i informacji w odpowiedzi na pisma z dnia: 20 lipca 2017 r., 12 września 2017 r., 7 listopada 2017 r. oraz 13 grudnia 2017 r. Nie ulega zatem wątpliwości, iż Przedsiębiorca podlega karze pieniężnej.

Zgodnie z treścią art. 56 ust. 3 ustawy - Prawo energetyczne stanowi, iż wysokość kary pieniężnej, nie może przekroczyć 15 % przychodu ukaranego przedsiębiorcy, osiągniętego w poprzednim roku podatkowym, a jeżeli kara pieniężna związana jest z działalnością prowadzoną na podstawie koncesji, wysokość kary nie może przekroczyć 15% przychodu ukaranego przedsiębiorcy, wynikającego z działalności koncesjonowanej, osiągniętego w poprzednim roku podatkowym. Zgodnie z art. 56 ust. 6 ustawy - Prawo energetyczne, Prezes URE ustalając wysokość kary pieniężnej uwzględnia stopień szkodliwości czynu, stopień zawinienia oraz dotychczasowe zachowanie podmiotu i jego możliwości finansowe.

Niezasadny był wniosek powoda o wymierzenie kary pieniężnej w niższej wysokości, to jest w wysokości 5.000,00 zł.

Pozwany w sposób prawidłowy ustalił wysokość kary pieniężnej w na kwotę 20.000,00 zł. W ocenie Sądu, zasadnie pozwany ocenił stopień naruszenia jako znaczny. Istotnie bowiem w interesie społecznym leży zapewnienie, aby przedsiębiorstwa energetyczne, realizowały ustawowe obowiązki, w tym informacyjne, gdyż to z kolei, warunkuje prawidłową realizację celów ustawy. Co istotne, udzielenie przedmiotowych informacji miało posłużyć ustaleniu, czy powód nie podlega pod przepis art. 32 ustawy – Prawo energetyczne i czy w związku z tym nie powinien posiadać koncesji oraz zatwierdzonej przez Prezesa URE taryfy. W przedmiotowej sprawie zasadnie pozwany przyjął, że czyn powoda cechuje się negatywnym stosunkiem wobec uprawnień Prezesa URE w stopniu znacznym i zmierza do uniemożliwienia ich realizacji. W przekonaniu Sądu, czterokrotne nieudzielenie przedmiotowej informacji żądanej w trybie art. 28 ustawy – Prawo energetyczne miało niewątpliwie charakter uporczywy. Ponadto, skoro wezwania do udzielenia informacji były kierowane każdorazowo na adres spółki ujawniony w KRS, a w tym trzy razy (k. 3, 9, 13 akt adm.) zostały osobiście odebrane przez prezesa spółki, a zatem osobę uprawnioną do reprezentacji spółki (art. 38 k.c.), wszelkie przyczyny nieudzielenia żądanych informacji niewątpliwie leżały po stronie powoda. Przy wymiarze kary w sposób prawidłowy oceniono zatem okoliczności naruszenia przepisów ustawy. Pozwany w sposób prawidłowy uwzględnił okoliczność łagodzącą, że powód nie był dotychczas ukarany karą pieniężną przez Prezesa URE. Powód nie podał przy tym także informacji dotyczących wysokości przychodów jakie osiągnął w 2017 roku. Podkreślenia tu wymaga okoliczność, że powód nie wykazał również w toku postępowania sądowego, jaka

była wysokość jego przychodów w roku poprzedzającym rok wydania zaskarżonej decyzji, a tym samym, aby kara wymierzona w wysokości 20.000,00 zł przekraczała 15% przychodu w poprzednim roku ukaranego przedsiębiorcy. Powód w toku niniejszego postępowania nie wykazał, aby nałożona kara zachwiała jego płynność finansową. Ponadto wskazać należy, iż kara administracyjna nie stanowi odpłaty za popełniony czyn, lecz ma charakter środka przymusu służącego zapewnieniu realizacji wykonawczo – zarządzających zadań administracji agregowanych przez pojęcie interesu publicznego (wyrok TK z dnia 31 marca 2008r., SK 75/06, OTK-A 2008, Nr 2, poz. 30). Kara w nałożonej wysokości jest relatywnie niska i zarazem adekwatna do zakresu stwierdzonego naruszenia. Będzie również odpowiednio odczuwalna, na tyle dolegliwa, aby spełniła swoje funkcje. Należało zatem przyjąć, iż kara w wysokości 20.000,00 zł będzie na tyle odczuwalna dla powoda, aby spełniła swoje funkcje represyjną i zapobiegawczą sprawiając, że powód, jako podmiot ukarany będzie stosował się do obowiązującego porządku prawnego, a także wychowawczą oddziałując zniechęcająco na innych przedsiębiorców do podejmowania działań niezgodnych z prawem.

Reasumując powyższe rozważania, zdaniem Sądu, odwołanie nie zasługiwało na uwzględnienie, gdyż zaskarżona decyzja odpowiada przepisom prawa. Mając to na względzie, na podstawie art. 479⁵³ § 1 k.p.c. Sąd orzekł jak w punkcie 1 sentencji wyroku.

O kosztach procesu, Sąd orzekł stosownie do wyników postępowania na podstawie art. 98 k.p.c. oraz Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości dnia 22 października 2015 roku w sprawie opłat za czynności radców prawnych (Dz. U. z 2018r. poz. 265). Na koszty procesu po stronie pozwanego złożył się koszt zastępstwa procesowego w wysokości 720,00 zł.

Sędzia SR (del.) Jolanta Stasińska